

**ผลการจัดประสบการณ์กิจกรรมดนตรีตามแนวคาร์ล ออร์ฟ ที่มีต่อ
ความคิดสร้างสรรค์และความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัย**
**Effect of Experiencing Carl Orff's Musical Activities on Creativity
and Self-confidence in Preschool Children**

ผู้วิจัย นางวิลาวลัย พ่ออามาตย์

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ (1) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประยูร บุญใช้

(2) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภูมิพงศ์ จอมหงษ์พิพัฒน์

Researcher : Mrs.Wilawan Poramart; Thesis Advisors : (1) Asst. Prof. Dr. Prayoon Boonchai

(2) Asst. Prof. Dr. Bhumbhong Jomhongbhitthath

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการจัดประสบการณ์กิจกรรมดนตรีตามแนวคาร์ล ออร์ฟ ที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์และความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2/3 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนวัดพระธาตุพนม "พนมวิทยาการ" สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครพนม เขต 1 จำนวนนักเรียน 20 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย 1) แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ 2) แบบสังเกตและบันทึกพฤติกรรมด้านความคิดสร้างสรรค์ 3) แบบสังเกตพฤติกรรมความเชื่อมั่นในตนเอง 4) แผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมดนตรีตามแนวคาร์ล ออร์ฟ สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการหาค่า t-test แบบ Dependent Samples

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมดนตรีตามแนวคาร์ล ออร์ฟ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมดนตรีตามแนวคาร์ล ออร์ฟ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ABSTRACT

The purpose of this research was to investigate effects of experiencing Carl Orff's musical activities on creativity and self-confidence in preschool children. Purposively selected, the subjects were 20 kindergarteners studying in classroom 2/3 in 2007 academic year at Wat Phra That Phanom School, "Phanom Witthayakarn" under the Office of Nakhon Phanom Educational Service Area 1. The instruments used were comprised of 1) creativity test, 2) observation form plus an observation form used for recording the children's creativity, 3) observation form for recording the children's self-confidence, 4) experience plans based on Carl Orff's musical activities. The statistics used to analyze the data were percentage, mean, standard deviation, and t-test (Dependent Samples).

The study revealed the following results :

1. The preschool children's who underwent the experience plans based on Carl Orff's musical activities had statistically gained higher creativity than that of before the experiment at .01 level of significance.

2. The preschool children's who underwent the experience plans based on Carl Orff's musical activities had statistically gained higher self-confidence than that of before the experiment at .01 level of significance.

ภูมิหลัง

เด็กปฐมวัย คือเด็กตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 5 ปี ซึ่งเป็นช่วงอายุที่มีอัตราของการพัฒนาสูง ถ้าเด็กได้รับ การเลี้ยงดูที่ดีและถูกต้องตามหลักจิตวิทยาและหลักวิชาการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องเด็กก็จะพัฒนาได้เต็มศักยภาพ จากทฤษฎีองค์ความรู้เรื่องพัฒนาการเด็ก และการพัฒนาของสมอง รวมทั้งงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับเด็กปฐมวัย สรุปได้ว่าช่วงเวลาของชีวิตเด็กที่ไม่ได้รับการเลี้ยงดูและการพัฒนาอย่างถูกต้องในช่วงเวลานี้ เมื่อพ้นวัยนี้แล้วโอกาสทองเช่นนี้จะไม่กลับมาอีกด้วยเหตุนี้ พ่อ แม่ ผู้ปกครอง ครู ผู้เลี้ยงดู เด็กต้องมีความรู้ความเข้าใจ ตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาเด็กในช่วงวัย 3-5 ปี ต้องสามารถเลี้ยงดู จัดประสบการณ์พัฒนาเด็กให้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาได้เต็มศักยภาพ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2545 : 1-2) การพัฒนาการเรียนรู้นี้ให้ครบทั้งทางร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคมและสติปัญญาควบคู่ไปกับการเลี้ยงดูที่เหมาะสมสร้างความเชื่อมั่นในตนเองให้เกิดขึ้นเพื่อให้ขณะอุปสรรคต่าง ๆ ในชีวิตและประสบผลสำเร็จถึงเป้าหมายสามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุขและมีประสิทธิภาพ

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 มุ่งให้เด็กมีพัฒนาการทางด้านร่างกายอารมณ์ สังคมและสติปัญญาที่เหมาะสมกับวัยความสามารถ และความแตกต่างระหว่างบุคคลการจัดประสบการณ์ สำหรับเด็กปฐมวัย จะไม่จัดเป็นรายวิชาแต่จัดในรูปของกิจกรรมบูรณาการ ผ่านการเล่นเพื่อให้เด็กเรียนรู้ จากประสบการณ์ตรง เกิดความรู้ ทักษะ คุณธรรม จริยธรรม การส่งเสริมจินตนาการ และความคิดสร้างสรรค์ (กรมวิชาการ. 2546 : 19-34) ความคิดสร้างสรรค์เป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการส่งเสริม และพัฒนาให้เกิดขึ้นกับบุคคลในสังคมปัจจุบัน อีกทั้งความคิดสร้างสรรค์ยังมีความสำคัญต่อการพัฒนาคุณภาพของมนุษย์และนำไปสู่ความเจริญก้าวหน้าในการค้นคว้าด้านวิชาการ เป็นปัจจัยสำคัญยิ่งในการสร้างความก้าวหน้าของประเทศชาติ เราจึงควรช่วยกันส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ตั้งแต่ในวัยเด็ก (จันทนา ภาคบงกช. 2546 : 17)

หัวใจสำคัญประการหนึ่งของการปฏิรูปการศึกษาตามแนวพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 คือการเปลี่ยนแปลงกระบวนการเรียนรู้ โดยมุ่งให้ผู้เรียนคิดเป็น วิเคราะห์เป็น และสร้างองค์ความรู้ได้ ซึ่งในบรรดาความคิดทั้งหลาย ความคิดสร้างสรรค์ช่วยทำให้เกิดการค้นพบสิ่งแปลก ๆ

ใหม่ ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ เพราะลักษณะเด่นของผู้มีความคิดสร้างสรรค์ มีหลายประการที่สำคัญอย่างยิ่ง คือ การมีความคิดสร้างสรรค์ก่อให้เกิดความรู้เกิดประดิษฐ์กรรมใหม่ ๆ ตลอดจนการนำความรู้และประดิษฐ์กรรมนั้นไปใช้ให้เกิดความรู้ เกิดการพัฒนาอันจะช่วยอำนวยความสะดวกและประโยชน์สุขในการดำรงชีวิตประจำวันของเรามากยิ่งขึ้น (เพียงจิต โรจน์ศุภรัตน์. 2531 : 17, อ้างอิงมาจาก Torrance. 1962) ความคิดสร้างสรรค์นับว่าเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการดำเนินชีวิตของมนุษย์ และความก้าวหน้าของสังคมโลก เราจะเห็นว่าการกระทำใด ๆ ก็ตาม ถ้าจะมีการพัฒนาอย่างต้องอาศัยความคิดสร้างสรรค์แทบทั้งสิ้น จนอาจกล่าวได้ว่าความคิดสร้างสรรค์ช่วยให้ชีวิตมนุษย์เกิดความสมบูรณ์มากขึ้นในทุกด้าน โดยในระดับปัจเจกชนนั้นความคิดสร้างสรรค์นำไปสู่การค้นพบสิ่งใหม่ ๆ ทางวิทยาศาสตร์ การเคลื่อนไหวทางศิลปะ การประดิษฐ์คิดค้นสิ่งใหม่ ๆ ตลอดจนแก้ปัญหาและพัฒนาสังคมรูปแบบใหม่ ๆ ในกระบวนการคิดทั้งหลายของมนุษย์ความคิดสร้างสรรค์จึงจัดเป็นความสำคัญอย่างหนึ่งและได้รับความสนใจอย่างกว้างขวาง ในระยะ 30 ปีที่ผ่านมา ทั้งนี้เพราะความคิดสร้างสรรค์เป็นสื่อไปสู่การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ของมนุษย์ (Perkins. 1984 : 19)

ความเชื่อมั่นในตนเองเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ได้(พรณีเกษมกล. 2534 : 75) เด็กที่มีความเชื่อมั่นในตนเองน้อย จะมีปัญหาเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นในห้องเรียนชั้นอนุบาล ซึ่งผลการวิจัยของนักจิตวิทยาชั้นอนุบาลว่าเด็กที่ขาดความเชื่อมั่นในตนเองมีแนวโน้มว่า ผลงานที่ปรากฏในโรงเรียนจะมีคุณภาพน้อยกว่าความสามารถที่เป็นจริงทางด้านสติปัญญาที่เขามี และจะมีปัญหาด้านปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในห้องเรียน (ธรรมบุญ นวลใจ. 2541 : 75) การอบรมเลี้ยงดูจากทางบ้านและโรงเรียนที่ดีและเหมาะสมเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยส่งเสริมให้เด็กพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง ซึ่งเป็นคุณลักษณะหนึ่งที่ประกอบเป็นบุคลิกที่ดีของบุคคล ควรปลูกฝังให้กับเด็ก การจัดสภาพแวดล้อมในชีวิตเด็กให้เอื้อต่อการพัฒนาตนเอง ซึ่งเด็กที่มีความเชื่อมั่นในตนเองจะเป็นคนที่มีความรู้สึกนึกคิดที่ดีต่อตนเองและผู้อื่น มีความภาคภูมิใจในตนเอง กล้าคิดกล้าแสดงออก

มีความเป็นตัวของตัวเอง มีความเป็นผู้นำ มีความรับผิดชอบ ชอบอิสระมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มองโลกในแง่ดี ใจกว้างยอมรับความคิดเห็นของคนอื่น และสามารถปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ในสังคมได้อย่างเหมาะสม มีความ สำคัญต่อความสำเร็จในชีวิตที่ทำให้บุคคลมีชีวิตจิตใจ มีกำลังใจ มีความกล้าในการกระทำสิ่งต่าง ๆ ให้ประสบความสำเร็จ โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคหรือปัญหา มีความสุขในการดำรงชีวิตควรที่จะปลูกฝังความเชื่อมั่นในตนเองให้แก่เด็ก และส่งเสริมให้พัฒนาอยู่เสมอ (วิไลวรรณ เกื้อทาน. 2540 : 12-18) จากประสบการณ์ในการสอนในระดับปฐมวัยของผู้วิจัยเป็นเวลาหลายปีทำให้พบจุดอ่อนของเด็กปฐมวัย ซึ่งสมควรจะได้รับการแก้ไขหรือควรพัฒนาให้ดีขึ้น คือเด็กส่วนใหญ่ยังขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่กล้าแสดงออก ผู้วิจัยจึงสนใจและตั้งใจจะพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองให้แก่เด็ก โดยการ จัดประสบการณ์ที่เหมาะสม

ประสบการณ์ที่เด็กได้รับในช่วงปฐมวัยมีอิทธิพลต่อการเสริมสร้างฐานความพร้อมในการพัฒนาทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์จิตใจ สังคม สติปัญญา ตลอดจนบุคลิกภาพต่าง ๆ การจัดประสบการณ์สำหรับเด็กต้องอาศัยการจัดสิ่งแวดล้อมและกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อให้เด็กได้รับการพัฒนาอย่างเต็มที่ในช่วงปฐมวัย ซึ่งถือเป็นวัยเริ่มแรกของคุณภาพชีวิต รูปแบบของดนตรีและกิจกรรมเข้าจังหวะก็เป็นกิจกรรมหนึ่ง ที่มีความสำคัญที่ครูผู้สอนต้องสนใจใฝ่รู้ เพื่อให้เด็กเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินดนตรีช่วยกล่อมเกลาจิตใจเด็ก ซึ่งนำไปสู่การปรับตัวให้เข้ากับสังคมดนตรีช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้รวดเร็วขึ้น จากการศึกษาวิจัยพบว่าดนตรี ช่วยเสริมสร้างบุคลิกลักษณะของคนช่วยประเทืองจริยธรรมเสริมสร้างสุขภาพร่างกายและจิตใจ (อวัชชัย นาควงษ์. 2543 : 1)

การสอนดนตรีเด็กในปัจจุบันมีผู้คิดค้นหลักการและวิธีการต่าง ๆ มากมาย เป็นที่ยอมรับและเผยแพร่ไปทั่วโลกแนวหนึ่งได้แก่การสอนดนตรีสำหรับเด็ก ตามแนวคิดของ ออร์ฟ ชูลเว็ร์ค หรือตามแนวคาร์ล ออร์ฟ (Carl Orff. 1966 : 8-10) ซึ่งเป็นการสอนดนตรีโดยการลงมือกระทำอย่างมีชีวิตชีวา และสร้างสรรค์การมีปฏิสัมพันธ์กับวัตถุ-อุปกรณ์ต่าง ๆ คาร์ล ออร์ฟ เน้นกระบวนการที่เด็กได้ลงมือปฏิบัติเด็กจะได้รับรู้ถึงความรู้สึกของสิ่งที่เขาได้ลงมือ

กระทำภาพที่อยู่ในใจรวมถึงข้อมูลต่างๆ จะถูกสะสมไว้และนำมาใช้ประโยชน์ ในเวลาต่อมา ดนตรีของคาร์ล ออร์ฟ มีพื้นฐานบนความเข้าใจในพัฒนาการของเด็ก โดยพยายามพัฒนาและเลือกสรรดนตรีที่เหมาะสมกับเด็ก คาร์ล ออร์ฟ วางรากฐานในการสอนดนตรีของเขาว่า ดนตรี (Music) การเคลื่อนไหว (Movement) และคำพูด (Speech) เป็นสิ่งที่แยกออกจากกันไม่ได้ ทั้งสามสิ่งรวมกันเป็นเอกภาพ (Unity) ซึ่ง คาร์ล ออร์ฟ เรียกว่า ดนตรีเบื้องต้น (Elemental music) การจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวจะจัดเป็นกลุ่มมิใช่เดี่ยว เพราะในชีวิตจริงมนุษย์เราจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเรียนรู้การอยู่ร่วมกัน ทำงานร่วมกัน และนอกจากจะเป็นโอกาสที่เด็ก ๆ จะได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้จากกันและกันแล้ว เด็ก ๆ ยังสามารถเป็นสื่อในการเรียนรู้ของกันและกันได้อีกด้วย จากที่ได้กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่าการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะโดยเน้นให้เด็กได้มีโอกาสคิดค้น แก้ปัญหา ประกอบการเคลื่อนไหวด้วยตนเองเป็นสิ่งสำคัญ ทำให้เด็กแสดงออกอย่างอิสระ ตามความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ เป็นการเรียนโดยการค้นพบด้วยตนเอง

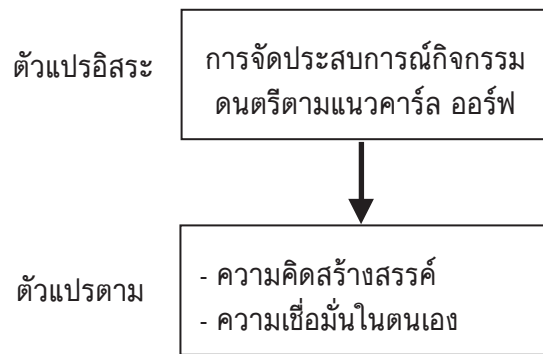
จากเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาถึงการจัดกิจกรรมในรูปแบบดนตรีสำหรับเด็กตามแนวคาร์ล ออร์ฟ ที่จะช่วยเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์และความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยหรือไม่ อย่างไร ทั้งนี้เพื่อนำผลการศึกษาในครั้งนี้มาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาเด็กปฐมวัยให้มีคุณภาพสร้างสรรค์สังคม และเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศไทยให้เจริญก้าวหน้าต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลัง ที่ได้รับการจัดประสบการณ์กิจกรรมดนตรีตามแนวคาร์ล ออร์ฟ และเพื่อเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังที่ได้รับการจัดประสบการณ์กิจกรรมดนตรีตามแนวคาร์ล ออร์ฟ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาเพื่อให้ทราบผลการจัดประสบการณ์กิจกรรมดนตรีตามแนวคาร์ล ออร์ฟ เพื่อเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์และความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัย

วิธีการดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นเด็กปฐมวัยที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนวัดพระธาตุพนม “พนมวิทาศาล” สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครพนม เขต 1 มีจำนวนนักเรียน 78 คน

กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กปฐมวัยที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2/3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนวัดพระธาตุพนม “พนมวิทาศาล” สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครพนม เขต 1 มีจำนวนนักเรียน 20 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เนื่องจากผู้เรียนเป็นเด็กที่อยู่ในช่วงอายุเดียวกัน มีพัฒนาการด้านร่างกายอารมณ์ สังคม และสติปัญญา ที่แตกต่างกันคล้อยกันแต่ละห้องซึ่งมีจำนวนใกล้เคียงกัน และผู้วิจัยเป็นครูประจำชั้นที่สามารถเฝ้าสังเกตพฤติกรรมพัฒนาการของผู้เรียนได้อย่างละเอียดครบถ้วน ทั้งยังสามารถติดต่อประสานงานกับผู้ปกครองของผู้เรียนได้อย่างสะดวก

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

1. แผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมดนตรีตามแนวคาร์ล ออร์ฟ โดยผ่านกิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะแลกิจกรรมเสริมประสบการณ์

2. แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ ทีซีที-ดีพี ของเจเลน และเออร์บัน

3. แบบสังเกตและบันทึกพฤติกรรมด้านความคิดสร้างสรรค์

4. แบบสังเกตพฤติกรรมความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยกำหนดแบบแผนการทดลองแบบ One – Group – Pretest – Posttest Design การศึกษาในครั้งนี้แบ่งการดำเนินการออกเป็น 3 ระยะ คือ 1) ระยะก่อนการทดลอง ใช้เวลา 1 สัปดาห์ ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ TCT-DP ของเจเลนและเออร์บัน และแบบสังเกตพฤติกรรมความเชื่อมั่นในตนเองเก็บข้อมูลเด็กแต่ละคน 2) ระยะทดลอง ใช้เวลา 8 สัปดาห์ ผู้วิจัยดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้แผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมดนตรีตามแนว คาร์ล ออร์ฟ ในระหว่างดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลจากการสังเกตพฤติกรรมความคิดสร้างสรรค์ และวัดความเชื่อมั่นในตนเอง จำนวน 2 ครั้ง คือ ในสัปดาห์ที่ 3 - 4 และสัปดาห์ที่ 7- 8 ของการทดลอง 3)ระยะหลังการทดลองใช้เวลา 1 สัปดาห์ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ TCT-DP ของเจเลนและเออร์บัน และแบบสังเกตพฤติกรรมความเชื่อมั่นในตนเอง เก็บข้อมูลเด็กแต่ละคน

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปผลการวิจัยได้ ดังนี้ 1) ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนที่ได้รับการจัดประสบการณ์กิจกรรมดนตรีตามแนว คาร์ล ออร์ฟ ในระยะหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) ความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนที่ได้รับการจัดประสบการณ์กิจกรรมดนตรีตามแนว คาร์ล ออร์ฟ หลังการทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ควรมีการจัดกิจกรรมดนตรีเพื่อฝึกให้เด็กได้เรียนรู้อย่างเป็นระบบโดยครูและผู้ปกครองเป็นต้นแบบที่ดีให้กับเด็ก

1.2 การจัดประสบการณ์ควรคำนึงถึงพัฒนาการของเด็กและสภาพแวดล้อมเด็ก โรงเรียนและใกล้เคียงกับชีวิตจริง

2. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

2.1 ผู้บริหาร

ควรมีการแนะนำส่งเสริมให้มีการจัดประสบการณ์กิจกรรมดนตรีตามแนว คาร์ล ออร์ฟ สำหรับเด็กปฐมวัยภายในโรงเรียน เพื่อช่วยให้เด็กเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์และความเชื่อมั่นในตนเองได้อย่างเหมาะสม

2.2 ครูผู้สอน

ครูผู้สอนในระดับอนุบาลควรศึกษาเกี่ยวกับหลักการจัดประสบการณ์กิจกรรมดนตรีตามแนว คาร์ล ออร์ฟ สำหรับเด็กปฐมวัยกิจกรรมประกอบด้วย 1. คำพูด 2. การร้องเพลง 3. การเคลื่อนไหว 4. การใช้ร่างกายทำจังหวะ 5. ตัดแต่งทำนองหรือทำทางแบบทันทีทันใด ครูสามารถประยุกต์วิธีการได้อย่างหลากหลายโดยคำนึงถึงเป้าหมายที่เด็กได้รับโดยเฉพาะการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ เปิดโอกาสให้เด็กได้ใช้ความคิดริเริ่มและจินตนาการของตนเอง เด็กจะเกิดความภาคภูมิใจในความสามารถของตนเอง มั่นใจตนเอง ซึ่งส่งผลไปถึงแบบแผนบุคลิกภาพและความสามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้เป็นอย่างดี

2.3 ผู้ปกครอง

2.3.1 ควรเข้าร่วมประชุมผู้ปกครอง และให้ความร่วมมือในการเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์และความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยหรือทุกกิจกรรมที่ครูจัดเกี่ยวกับลูก

2.3.2 ควรจัดบรรยากาศที่บ้านให้เอื้อต่อการเสริมสร้างด้านความคิดสร้างสรรค์ และสนับสนุนให้เด็กได้แสดงออกอย่างอิสระเพื่อซึมซับและเห็นแบบอย่างในการเรียนรู้ทุกด้าน

3. ข้อเสนอแนะในการวิจัยในครั้งต่อไป
ผลการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยขอเสนอแนะ
สำหรับการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

3.1 ควรมีการศึกษาการจัดประสบการณ์กิจกรรมดนตรีตามแนวคาร์ล ออร์ฟที่มีความสามารถด้านอื่น ๆ เช่น ความรับผิดชอบ และการแก้ปัญหา

3.2 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ระหว่างการจัดประสบการณ์กิจกรรมดนตรีตามแนวคาร์ล ออร์ฟ กับการสอนตามปกติ เพื่อเปรียบเทียบหาจุดอ่อนจุดแข็งของแต่ละกิจกรรม เพื่อจะนำไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขในการจัดกิจกรรมต่อไป

3.3 ควรมีการศึกษาถึงวิธีการอื่น ๆ เช่น การจัดกิจกรรมดนตรีที่บ้าน (โปงลาง) ที่มีผลต่อความคิดสร้างสรรค์และความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัย

บรรณานุกรม

การศึกษาแห่งชาติ, สำนักงานคณะกรรมการ

การศึกษาแห่งชาติ. แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (2535-2539).

กรุงเทพฯ : ม.ป.พ, 2535.

. การจัดบริการศูนย์เด็กก่อนวัยเรียน.

กรุงเทพฯ : เอร่าวัฒนาการพิมพ์, 2523.

ฉันทนา ภาคบงกช. เอกสารการประชุมเชิงปฏิบัติการ “เทคนิคการพัฒนาความเชื่อมั่นและความคิดสำหรับเด็กปฐมวัย” 27 มีนาคม.

กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533.

ต้องจิตต์ จิตดี. การพัฒนาความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์กิจกรรมดนตรีตามแนวคาร์ล ออร์ฟ.

ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร, 2547.

ธวัชชัย นาควงษ์. การสอนดนตรีสำหรับเด็กตามแนวของ คาร์ล ออร์ฟ. กรุงเทพฯ : ภาควิชาศิลปนิเทศ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2542.

เพียงจิต โรจน์ศุภรัตน์. การศึกษาเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ระหว่างเด็กปฐมวัยที่ทำกิจกรรมวาดรูปเป็นกลุ่มกับรายบุคคล. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สุวิริยาสารัน, 2538.

วิชาการ, กรม. คู่มือหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546. (สำหรับเด็กอายุ 3-6ปี). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2547.

วิไลวรรณ เกื้อทาน. ผลการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาแบบธรรมชาติในมุมหนังสือที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยที่มาจากโรงเรียนในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล. ปริญญาานิพนธ์. กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2540.

Torrance, E.P. Creativity and Infinity Journal of Research and Development in Education. New jersey : Prentice Hall, 1971.

Torrance, E.P. Guiding Creative Talent Englewood Cliff. New jersey : Prentice Hall, 1962.